

7. kapitola

Vteřinu v záři reflektorů

Já s Pradeepem jsme se vrhli dolů z pódia. Paní Kumarová se rozběhla z místa, kde seděla, a Sami se vynořila zpoza jeviště a nesla svůj dětský hrníček naplněný vodou. Sundali jsme víčko, vylovili Frenkýho z čaje a šoupli ho do Saminina hrníčku.

Několik komparsistů ovívalo paní učitelku Latrinkeydovou kartonovými rekvizitami a paní Kumarová odkvačila přivolat školní zdravotnici.

Konečně paní učitelka otevřela oči. Podívala se na Pradeepa a zavrtěla hlavou. „A já jsem si říkala, proč máš při zkoušce v batohu akvarijní rybku. Teď už vím, že jsi tenhle kousek celou tu dobu plánoval.“ Pak zařvala: „Dej mi ten KLOBOUK!“

Pradeep se sklonil a paní učitelka Latrinkeydová mu strhla zelený klobouk s dlouhým, v dokonalém úhlu nakloněným pérem z hlavy. Ještě nikdy jsem neviděl Pradeepa tak smutného.

Popošel jsem k ní. „Paní učitelko, Pradeep za to nemůže...“ začal jsem, ale ona se najednou předklonila a posadila klobouk na hlavu *mně!*

„To je od tebe šlechetné, že se zastáváš kamaráda, Tome, ale nic se neděje bez následků.“ Myslim, že poznala, že tak úplně nechápu, o čem mluví, a tak dodala: „Lidé musí za to, co udělali, zaplatit.“

„Ale co když nic...“ řekl jsem, když Pradeepovi sebrala luk a toulec s šípy a podala obojí mně. Najednou mi došla slova. Normálně jich mám v zásobě milion, ale teď tam nebylo ani jedno. Dokázal jsem myslet jen na to, že teď můžu být Robin Hood *já!*

„Ale já nemůžu...“ vypotil jsem z prázdné hlavy.

„Ty jediný *můžeš*, Tome. Všichni ostatní mají důležité... chci říct výřečnější role, ale ty jediný znáš text, protože jsi Pradeepovi pomáhal, když se ho učil,“ vysvětlila mi paní učitelka Latrinkeydová.

